

Budapestre vonatkozó ujságcikke

Oszdtályozás

636

Szerző:

Cím:

A pesti kutya

Forrás:

Pesti Napló

Bp.
(Helv)1916 8/31
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Hely

Idő

"1916"

Személy

Helyzet

351. 749

"1916"

A pesti kutya

A háborus sors nem csak az emberi tép, hanem mindenféle vonatkozásban ránehézedik az állatok életére is. A ló, amely ott van a harcok tüzeiben, a marha, a sertés, amely ijesztően pusztul jobban magára vonja a figyelmet, de ki törődik — ha nincs neki — a kutyával, a hűséges, az okos kutyával. S ki törődik vele itt különösen a fővárosban, ahol még a másik ember sorsa is alig érdekel valakit a saját maga baja miatt.

Nagyon szomorura vált az idő a pesti kutya világban. Semmiféle állat nem szenved így meg a háborút. A legtöbb állatot a gyomor érzékéből tartja az ember és ezért önző gondozásban részesíti. A kutyákat azonban nem hizlalják levágásra, s a mostani élelmiszer-nyomorúságban, (amikor a „kutyának való hus“-nak emberi célokra való vásárlása nem adoma többé, hanem sokszor elérhetetlen vágy) bizony a szegény kutya egyre szikárabb lesz, egyre fűgőbb, azután szomorú. Akik pedig szívükön viselik a rostélyosra és zsirra fel nem váltható állat sorsát is, azoknak rendkívül sok a gondjuk és a költségük. E mellett ott leselkedik az állandó veszedelem a pesti kutya fölött: az ebzárlat, amelyet most rendkívüli szigorúsággal alkalmaznak. Ugyszólván mindig ebzárlat van, s ha a kutyajegy, szájkosár és póráz hármassá követeleménye közül csak egy is hiányzik, a szakadatlanul vadászó gyepmester kezébe kerül a kutya. Azelőtt az összefogdosott állatok száma évenként kétezer volt, most négyezerre emelkedett. A bő aratás oka, hogy az ebzárlatot az új rendszer alapján a szomszédos kerületekre is kiterjesztik. Ha tehát a pesti oldal egyik kerületében zár-

latra van ok, mindjárt az összes pesti kerületeket zárlat alá veszik; sőt a szomszédos községeket is. Ezen a réven, meg az által, hogy egyes elkeseredett ebtartók maguk adják át állataikat a gyepmesternek, a kutyák száma a fővárosban nagyon, talán tizezerrel megapadt a háboru folyamán.

Egy kis felfelé hullámzást a bevándorlás okozott. Mert a fővárosba törekvő emberekkel együtt kutyák is jöttek. Hoztak a vidékről felözönlő új egzisztenciák is magukkal, azután elkisérték az ide bevonult katonákat is a hűséges állatok. Egy darabig megtartották gazdjukkal a kapcsolatot, de végül is el kellett válni. A kutya gazda nélkül maradt, a gazda a kaszárnyába, a harctérre került. Vagy új fészekre talált a szegény állat, vagy pedig kóbor kutya lett belőle. A kutyák csavargó bírósága pedig nagyon szigorú. Kivégzés az ítélete a gyepmesternek. Vannak azután menekült kutyák is Budapesten. Az erdélyiek, ha módjuk volt rá, magukkal hozták a Bodrikat és a Piciket is. A legtöbb kutya bizony elszakadt a gazdájától.

Az állatvédő egyesület telepére sok ilyen menekült kutya került. Ha a tulajdonosok gondoltak volna erre a szép célú egyesületre, mind elhelyezhették volna kedves állataikat, s hazatéréskor vissza is kaphaták volna. De nem gondoltak reá, s csak kevés négy lábú menekült jutott el az Ernő-utcai „otthon“-ba. Az egyesület, amely egyébként minden hozzá vezetett kutyát befogad, nagy igyekezettel küzdődik az eltartás nehézségeivel. Szerencsére — akárhogy is ellenezte a főváros — tudott a földművelésügyi minisztériumtól erre a célra lisztet kieszközölni. Az ebből készült kenyér egyik fő tápláléka a telep ebmeik,

ezenkívül a szappangyárosoktól kikerült, sokszor kipréselt, de még zsiradékot tartalmazó tepertő, amelyet liszttel vegyitenek, azután a ló-belső rész. Az egyesület a gondjaiba jutott kutyák számára igyekezik gazdát találni, ami mostanában mind nehezebb feladat. Az ember egyre jobban tele van a saját életgondjával, s a hűség mintája, az állat-jellem mind kevesebb szívet vagy lehetőséget talál magának az életre.